

2. Szám.

a) *Follinus*
ev. lapokat
f-körnt 36
ttl Károly
l.

let javára:

ozókon!

F. b.

ás

amára.

özeledvén,
et kiknek
eskedjenek
megujítani,
küldhető.

ára:

rona.

..
..

en postai-
ó-hivatalá-
at 54. sz.,

-hivatala.

OR.

.
sten.

Szerkeszti Forgó bácsi.

HUSVÉT.

LXII. köt. 13. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1902. márczius 30-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A CSILLAG-SZEMÜ JUHÁSZ.

Irta Sebestyén Ede.

— Képekkel. —

(Vége.)

MOST fölállt a király és így szólt: — Kedves népem, nézzedd az én nagy boldogságomat. Kivánom, hogy te is végy részt belőle. Mulassatok kedvetek szerint, örömmel nézlek benneteket.

A juhász menyasszonya oda volt a sok bámulástól. Nem tudta megérteni, hogyan lehetséges az, hogy a király ennyi népet magához hív és szabad mulatságot enged neki. No de ha ezen nagyon csodálkozott, mennyire csodálta még azt a nagy fényt és csillogást!

Ahogy király azt mondta, hogy: »mulassatok kedvetek szerint!« — így szólt az arany haju királyfi Hófehérekének.

— Tánczoljunk egyet!

Hófehérke készséggel állott föl és karját nyújtotta a királyfinak. Avval lefelé jöttek a trón lépcsőin. A nép tisztelettel húzódott vissza előlük s mikor elég nagy helyük volt a közepén, fölállottak a tánczra.

No fiaim, azt már igazán nem tudnám néktek elmondai, hogy hogyan tánczoltak. Annyi kecsesség, annyi kedveség, szépség, finomság, tűz, soha egy emberpárban nem volt még. Az ősz király majd kinézte a ragyogó fekete szemeit, úgy bámulta a tánczókat. De nem is valami közönséges muzsikára tánczoltak ám! Hanem voltak a királyfinak saját muzsikusai, huszonnégy erdei madár, amelyeket egy ezermester tanított ki. Ugy muzsikáltak ezek az istenadták, hogy az ember szinte a mennyországba szállt a gyönyörűségtől.

Mikor a táncznak vége volt, azt mondta az öreg király:

— Kedves gyermekeim, most bizonyosan éhesek vagytok már. Eredjete a szomszéd szobába, ott tálalva-terítve van. Egyetek igyatok ami jól esik, váljon egészségetekre!

Több se köllött a népnek. Megmozdult a nagy tenger és behúzódott a szomszéd szobába. Keveset mondok ha azt mondom, hogy tiz nagy pajta beférne ebbe az egy szobába. Mit ettek-ittak, azt lelkeim el nem mondom, nehogy megfájduljon a szívetek. De annyit elárulhatok, hogy sem azelőtt, sem azóta, sem azután nem mulattak akkorát a Fehér király várában.

A csillag-szemü juhász menyasszonya félnéken ült az asztalfőn; alig mert enni-inni, pedig körülötte ugyancsak falt mindenki. Mikor aztán az évésnek vége volt, egészen félre húzódott szegényke. Érezte, hogy nagyon boldog lehetne ilyen sok jó ember között, hogy hejh! . . . ha vele lenne az ő szép párja, a csillag-szemü juhász. Hát amint így ülne és busulna, mellette terem ám a király és megszólítja:

— Mit busulsz szép leányom?

Nosza megijedt a leány, hogy im, a király megszólította. De az ő jóságos szemei megnyugtatták és össze szedte magát.

— Hogy ne busulnék? felelt; mikor elszakadtam az én szerelmes mátkámtól, akinél szebbet a világon nem láttam!

— Bizony lányom, mondja erre a király, ez nagy szomorúság. Hát aztán hogy hívják a te mátkádat?

— Hát én csak úgy szólitom, hogy csillag-szemü juhász.

No, látni kellett volna azt az örömet, amely a királyt elfogta, mikor megtudta,

hogy a kedves juhászának a menyasszonya áll előtte.

— Hát mondd el lelkem, sürgette, hogy volt, mint volt, hogyan kerültél vele össze?

A leány azután tövirül hegyire elmondott mindent, a király meg nem győzte eleget csodálni az ő juhászáat. Mikor befejezte a mondókáját a leány, azt mondta neki a király:

— Ne busulj egy pillanatig sem, nem-sokára össze kerülsz a mátkáddal.

Avval aztán elő hívatta a Messzilátót.

— Hallod-é te Messzilátó! A csillag-szemü juhász hetedhét országon túl barangol, nézz csak széjjel, keresd meg, nem-é látod meg valahol?

A Messzilátó meghajlott és elment a tornyába, a király pedig oda vezette a juhász aráját a többi nép közé. Attól fogva aztán nagyon jól mulatott.

*

Amig a Messzilátó kémlelődik, hogy valyon merre jár a csillag-szemü juhász: térjünk vissza hozzá oda, ahol elhagytuk: a holdvilágos országutnál.

... A MESSZELÖVŐ AZTÁN
VETTE A NYILÁT ÉS LELŐTT
EGY VAD KÖRTÉT.

(Lásd a 196. lapon.)

Ment, mendegélt a juhász a magányos éjszakában. Marta a szívét a keserűség, hogy ilyen ostoba módon visítette el szép aráját, akiért szívesen elszenvedett volna mindent ezen a világon; de meg a gyűrűje vesztét is sajnálta, mert a nélkül bizony nem lehet vissza térni a Fehér király országába. Sokáig ballagott nagy busan a legény, végre aztán elfáradt és lefeküdt egy fa alá. Az álom hamar elnyomta és jóízűen aludt reggelig.

Reggelre kelve megmosakodott a friss harmatban, aztán bánatos szívvel és üres gyomorral nyakába vette a világot. Hát amint beér a faluba és elmegy egy kocsma mellett, megszólítja egy öreg ember:

— Hová való vagy öcsém?

— Hejh, ne is kérdezze bátyám! felelt busan a legény. Azt se tudom, honnan jövök, azt se tudom, hová megyek. Mióta a világ világ, akkora szomorúság még senkit sem ért, mint engem.

*

— Ugyan mi bajod? kérdezte szánakozón az öreg.

— Nem egyéb, mondja a juhász, mint hogy elvesztettem a mátkámat, akinél szebbet, jobbat ezen a világon sohase láttak még.

— Ha csak az a baj, azon ugyan ne busulj! Derék szál gyerek vagy, találsz te minden ujjadra akár százat!

— Hát hiszen találni találnék, mondja erre a juhász, de olyant egyet se! Nem is tudnék én másikat úgy szeretni, ahogyan őt szerettem. De nem is állapodok meg addig, amíg rá nem akadok, ha térdig koptatom is a lábamat!

Avval Istennek ajánlotta az öreget és odébb állott. Megy, mendegél a juhász, faluról falura, tudakolja fütől-fától, hogy ugyan nem láttak-é errefelé egy szépséges szép leányzót, akinek hetedhét országon nincsen párja? De bizony nem láttak sehol. Biztatgatták, hogy ne is keresse; nem érdemli meg egy lány se, hogy úgy tüvé tegyék érette a világot; keressen másikat, talál akár hányat. De a juhász nem hajlott a tanácsukra.

— Egy a szívem, egy a választottam, nem köll énnékem más leány széles e világon!

— No, nagy bolond is vagy te, hogy úgy kötöd magad hozzá, mondták neki itt is, ott is. Ki tudja, hol éli világát, amíg te a lábadat koptatod érette.

De már erre kifakadt a juhász:

— Ne mondja azt senki fia, hogy az én mátkám el tudott felejteni, mert olyat teszek, amit magam is megbánnék! Aki böcsületes szívü, igaz ember, nem tart hamisnak senkit se, ha nem tudja urát adni!

Avval aztán ment tovább a maga járó utján. Rosszul esett néki, hogy senki sem akar hinni a másik böcsületének.

*

Harmad napon azt mondja a Messzilátó a királynak:

— Fölséges uram, látom ám már a csillag-szemü juhászt. A hatodik országban van, egy vad-körtefa alatt szunyókál.

— Jól van fiam, hát majd elszalajtjuk érette a Gyorslábut!

— Sose szalajtsa fölséged, nem érne oda életében se abba az idegen országba. Hanem ide hívom a Messzilövőt, az majd tudja a módját.

Nyomban elő hívták a Messzilövőt, akinek a Messzilátó megmondta, hogy hol fekszik a juhász. A Messzilövő aztán vette a nyilat és lelőtt egy vadkörtét (Lásd a 195. lapon.) a fáról. A vadkörte éppen a juhász orrára pottyant és fölébresztette. Aztán fogta a gyűrüt a Messzilövő, azt meg a juhász ölébe lőtte. Hajh, de megörült a legény a gyűrűnek! Akkor jutott eszébe csak, hogy mi történhetett a menyasszonyával. Nosza fölhuzta a gyűrüt, megforgatta háromszor, és egy szempillantás alatt ott termett a kakaslábon forgó várbán, ahol már kisirt szemmel várta hűséges menyasszonya. Hogy ölelkeztek, csókolóztak a lelkeim! Még az öreg király is úgy örült, hogy szinte sirt örömeiben. Mikor aztán lecsillapodtak egy kicsit, oda állottak a király elé és azt mondja neki a juhász:

— Fölséges uram! Engedd meg nékem, hogy itt tartsam az én hűséges mátkámat, akinek nincsen mása az egész világon! Sok földet bejártam, sokat láttam, el se tudnék mindent mondani, de ilyen szép, jó leányra nem akadtam sehol.

naga járó
senki sem

a Messzi-

m már a
k ország-
szunyókál.
szalajtuk

nem érne
országba.
az majd

lövőt, aki-
hog hol
asztán vette
ét (Lásd a
e éppen a
sbresztette.
szilövő, azt
a, de meg-
kor jutott
tt a meny-
ürüt, meg-
mpillantás
forgó vár-
árta hűsé-
tek, csóko-
g király is
ben. Mikor
la állottak
a juhász:
meg nekem,
mátkámat,
z világon!
tam, el se
en szép, jó

— Jól van fiam, mondta az öreg király, maradjatok itt békében és boldogságban. Hanem már csak mondd el, hogy ment a sorod idegen országokban?

— Hej, fölséges uram, nagyon rosszul, s ha ezt a gyöngyharmatos leányzót meg nem ösmertem volna, meg is bánám, hogy kivettem a lábamat Fölséged országából. Nem jó világ van azokban az országokban, annyit mondhatok. Nem hisznek ott az embernek, nem böcsülik semmire se, nincsen ottan hitele senki fiának. Csak sokkal jobb élet van itthon!

— Maradjatok is csak itten, mondta erre a király, lesz rá gondom, hogy egészen meg legyél elégedve a soroddal. A lakodalmat pedig itt nyomban megtartjuk.

Avval megáldotta őket, kimondták a holtomiglant-holtodiglant és újra össze hívták a sok népet. Folyt is a sok lé meg lé, tánczolt ottan mindenki, még az öreg király is megforgatta vagy háromszor a szép juhásznét.

Zene zengett, nóta csengett, a sarkantyura-rá pengett, magam is ott voltam, soha jobban nem mulattam...

INNEN-ONNAN.

Tinta-tenger. Ilyen ugyan nincs, de azért a buvárok mégis úgy érzik magukat olykor, mint ha körülöttük, felettük, alattuk csupa fekete tinta folyna. Még

pedig akkor szállja meg őket ilyen érzés, mikor kétszáz lábnál mélyebbre ereszkednek a tengerbe. Ezen a mélységen túl ugyanis már nem hatnak a napsugarak. Innen a nagy sötétség.

H U S V É T.

*Itt a husvét! Halleluja!
Hajtsuk meg a térdünk!
Dicsőítsük hála-dallal,
Aki meghalt értünk.*

*Dicsőítsük Megváltónkat,
Magasztalja ajkunk,
Ki leszállt a földre értünk
S megkönyörült rajtunk!*

*Meghalt értünk, példájával
Tanított a jóra,
Meghalt értünk s feltámadott
Hogy ütött az óra!*

*Feltámadt és vele együtt
Minden újra éled,
Itt a tavasz! Zöld takaró
Boritja a rétet.*

*Arany sugárt hullat a nap,
Ezer virág zsendül,
Néma erdő berkeiben
Uj madár-dal csendül.*

*Millió hang ébredezik
S mind nagyságát zengi,
Mind az Urnak, Megváltónknak
Dicsőségét csengi!*

*Zengjük mi is! Dicsőségét
Hirdesse az ajkunk,
Ki leszállt a földre értünk
S megkönyörült rajtunk!*

Andor diák.

JÁTÉK.

Az áruló alma-héj, a füles-farkas, alma-mag
és az én kis bogárkám.

AZÉRT nevezem az én kis gyermek-
társaságomat bogárnak, pillének, kis
verébnek: mert örökösen izegnek-mozognak,
kuszna-másznak, lótnak-futnak, csacsog-
nak-csiripolnak, soha egy pillanatig nyug-
ton nem maradnak.

Tehát az én kis bogárkám jóízűen ro-
pogtatták vacsora után — velünk együtt —
a pompás szatymazi szercsika-almát, mi-
dön én a saját piros, pufók szercsikámat
egyetlen piros-zöld selyem szalaggá lehá-
mozva, így szóltam:

— No, bogárkák, pillék, verebek! Hadd
látom, köztetek ki a legnagyobb kókler?
Ki a legcsintalanabb?

A nagy csacsogásból-zsibongásból egy-
szerre nagy csöndesség támadt. Mindnyájan
meglepetve, tágra nyitott ragyogó szem-
mel, mosolyogva néztek rám.

— De nem mondjuk ám meg! kiáltott
végre Ferike.

Senki sem akarta a csintalanságot ma-
gára vállalni és — dicséretökre legyen
mondva — társára, testvéreire sem akarta
ráfogni senki.

— Látom már, hogy így nem tudjuk
meg a valót, szóltam újra. Mert a vád-
lottak mind konokul hallgatnak. Töredel-
mesen nem vall senki? Pedig ebben a
dologban mind valamennyien vádlottak
vagytok! No, az sem baj, ha nem vall
senki. Rögtön elárulja ez a szép alma-héj-
ből lett selyem pántlika, köztetek ki a
legcsintalanabb.

— Hogy árulja el? Ugyan mondja,
keresztmama!

— De hisz' az alma-héj nem tud beszélni!
— Most megtréfál bennünket a Boriska
néni!

— Én nem is hiszem!
— De igaz, ha Boriska néni mondja!
Ezt Sanyika kiáltotta, s mind-annyian
kiváncsian álltak körül.

— Igaz, hogy szóval meg nem mondja;
de rögtön meg fogjátok látni, hogy az
alma-héj elárulja nekünk a legcsintalanabb
nevének... első betűjét.

Azzal óvatosan két ujjamba fogom a
hosszu alma-héj egyik végét és elhajítot-
tam, körbe meglóbálva azt, magam elébe
a szőnyegre.

Az én kis bogárkám kiváncsian oda-
szaladtak mind s körbe állva az alma-héj
körüli, igyekeztek a rejtélyt megfejteni.

Sáríka, Antika meg Ferike, akik már iskolások s be vannak avatva a betű-vetés meg olvasás nagy tudományába, egyszerre kiáltottak föl:

— Nagy *S!* Nagy *S!* *Sáríka!*

Akkor vette magát észre Sáríka, hogy ő . . . maga-magára vallott rá.

Lett is volna mit hallgatnia egész este, ha . . . újra megkérdezné az alma-héjat, nem *L-t*, *J-t*, *E-t* s így tovább, mindig mást-mást nem jelzett volna.

Utoljára is pompás mulatság, évelődés és nevetés közt az sült ki, hogy valamennyi kis bogár, pille, veréb: mind egyenként . . . a legcsintalanabb!

Azonközben elővettem egy szépen kifejtett alma-magot s éles kis tollkésemmel a barna héját kétoldalt — a hegyes végén — egy-egy kicsikét fölvtam és fölfeszítettem, hogy éppen úgy áll — a mag hegyéből telvén a hegyes orocska — mint két hegyes, hosszú fülecske.

Azután óvatosan megfordítottam a kis alma-magot, és — a hegyes végén kezdve — a tulsó felének a kellős közepén végig, szintén lefeszítettem egy hajszál-vékonyka csikocskát a barna héjáról annyira, hogy a mag gömbölyded végéről le ne szakadjon.

Ekkor a kezem fejére fektettem a hegyes takaros fülecskékkel fölfelé, a tollkés hegyével még megigazgattam, hogy jó hegyesen álljanak; a tulsó feléről lefeszített farkinczát is megigazítottam és egyszerre Sanyika, aki legelőbb vette észre a mesterkedést, meglepetten fölkiáltott:

— Nini! Egy kedves iczipiczi . . . baba-egérke!

Igenis, édes kis gyermekeim: egy tökéletes baba-egérke lett az alma-magból.

Jaj beh tetszett az én bogárkáimnak! Beh nagyon megbámulták a parányi egérkét!

— Ha egy kicsit ügyeskedtök, czélt értök mint akkor. És azóta valahányszor almát kaptak az én nagyobbacska pilléim, verebeim. Meg ha arra vigyáztok, hogy a kis bevágások senagyon aprók, se tulságos nagyok ne legyenek, csak éppen olyanok, mint a kis

alma-mag mérete megkivánja: akkor ti is rögtönözhattök ilyen tréfás egérkét, s olyan pompás jó kedvvel mulathattok az árulkodó alma-héjjal meg a parányi egérkével, mint az én kis bogaraim, pilléim, verebeim mulattak vele azóta akár hányszor.

S így mint mindennek a világon, még az eltört üvegnek és ócska rossz szögnek is: a piczi alma-magnak is hasznát vehettek; annak is van értéke. Hát ha még tavasszal elültetitek! Milyen gazdagon fizet idővel a kevés fáradságért!

Mama.

FOGÓCSKÁHOZ, BUVÓCSKÁHOZ

KISZÁMOLÓ MONDÓKÁK.

*Egedem, begedem, Sári, Mári,
Kelemen, emelem, Háni, Klári.
Benedek, ne neked, Náci, Gyurka,
Szekeren nem lelem, kolbász, hurka,
Haragos, barakos, rossz remonda,
Hepetye, lepetye, mendemonda,
Katicza, maticza, szarka farka.
Katrincza, Marincza, tarka-barka.
Konog a, bonog a kis hordócska,
Te leszel közülünk a fogócska!*

FÖLDRAJZI REJTVÉNY.

*Árva-Váralja
Miskolcz
Hatvan
Csik-Szereda
Orsova.*

E város-neveket helyesen össze rakván, a kezdő betűkből egy történelmi nevezetességű város neve derül ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az ifju Anakharzis utazása Görögországban.“

Irtta Barthélemy, a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos, képekkel, díszes kötésben.

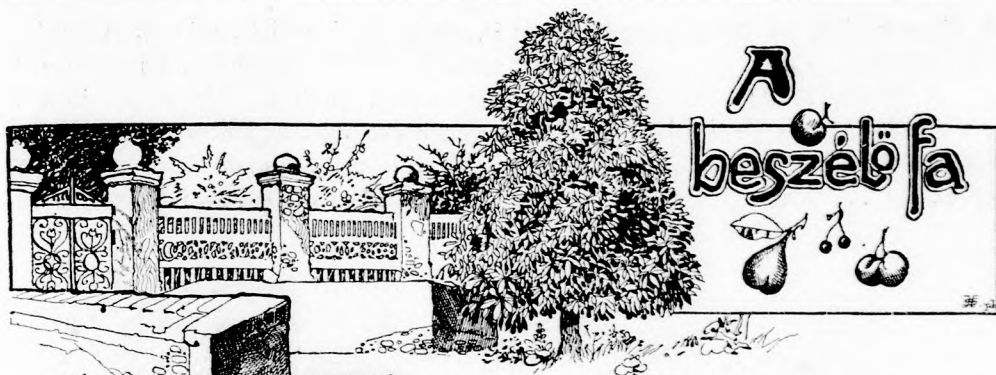

VIDÁM ÉLET.

Édes husvét, hála néked,
Ezer öröm jött meg veled:
Nyuszi, tojás, locsolás
S rajtuk kívül mennyi más!

Falu, város gyerek-népe
Közönlök, ki a rétre,
Melle tágul, arca ég,
Meleg sugárt szór az ég.

S míg a nap a sugárt ontja,
Fü, fa, virág mind azt mondja:
Édes husvét, napsugár,
Csak hogy végre itt vagy már!

ALLÓS György-
nek is megma-
radt volna a tisztességes neve, ha egyszer szóba nem jut, hogy a Farkas-völgyből a czipra hóstyára költözzék. Aholott is egy hét leforgása alatt új nevet vartak a galérijába.

Volt neki egy szokásos mondása. Teszem, azt kérdezték tőle:

— Szomszéd uram! Hogy tetszik a csurgó kút vize?

Ő így felelt:

— Nagyon jól! Akkurát olyan, mint a farkas-völgyi viz.

Vagy:

— Hány óra szomszéd uram?

— Akkurát nyolez, szomszéd asszony.

— Ejnye! De szép szál legény az a Szuromi Jóska!

— Akkurát olyan, mint az apja volt fiatal korában.

A következő héten már Akkurát György volt a neve. Zápor se mosta le többé róla.

No, de különösebb dolog aztán nem is történt vele világ-életében. Az alábbi mulatságos história sem annyira ő vele, mint inkább az ő tizedik fiával esett meg; aki

apjának mind a két nevét viselte volna ugyan, de akit rövidség okáért már csak Kuri Gyurinak hívtak.

Hát, Kuri Gyuri hogyan, hogyan nem: mindenesnek került be az urasági kertbe. Kicsit együgyü volt szegény feje. Azért mégis megkedvelték, mint hogy az utat gyönyörűen söpörte, a hernyó-szedéshez meg pompásan értett.

Tele volt pedig a kert szebbnél szebb, jobbnál jobb gyümölcsöt termő fával. Ropogós piros cseresznyétől, bársonyos őszi baraczkig, a levél-zöldüléstől levél-sárgulásig ezernyi édesség kacintgatott Gyurira. De ő azokat soha meg nem kívánta volna magának. Nem hozták kisértetbe az üveg-házból mosolygó arany-sárga ananászok, csucsorodó citromok, kicsattant képű narancsok. Hej! Pedig egy kicsike közelebbi ismerkedés miatt, azt hiszem, nem haragudtak volna meg sem azok a csüngő-büngő tündér-babák, sem azoknak a gazdája.

De ha a Gyuri meg nem kívánta: bezeg megkívánták mások! Naponta száz meg száz gyerek sóhajtott, túl a hármashatáron:

Apadj el, csörgő patak!

Száradj el, túske-sövény!

Aludj el, kerti-pásztor!

Mig zsebem megtöltöm én...

A sárga rigó is ott füttyentgett reggeltől, napestig:

Fiolió! Fiolió!
Ide, ide mind, ami jó!

Sőt egyszer, Uram fia!... Csuda-számba megy az eset... Még a nagy gesztenyefa

is, ott a kőhid mellett, még az is megáhitotta a csábító édességeket. És olyan dolgot mivelt, aminek még a mesében is megcsóválná fejét az ember...

Kuri Gyuri az utat söprögette éppen. A leáldozó nap bucsut integetett a su-

— JÓ ESTÉT, TALLÓS GYÖRGY BARÁTOM!

gár-kezevel. Mint ha csak azt mondta volna a piros arczu gyerekeknek:

— Menjünk aludni, pajtikám!

— Megyek! gondolta Gyuri. És elégtelen pillantott végig a frissen teregetett, gyöngy-himes homok-szőnyegen.

El is ballagott a mándlijáért, melyet ott hagyott a hidra nyíló rácsos kapunál. Hát, amint oda ér, egyszer csak rá szól patakon tuáról a nagy gesztenyefa:

— Jó estét, Tallós György barátom! Hogy vág a bajusz?

Kuri Gyuri meglepődve néz szét. Ki szólítja őt ezen a szög-rekerült néven?... S azon a mélységes trombita hangon!...

— Tudom én ám a másik nevedet is, Kuri Gyuri! folytatta a nagy gesztenyefa.

Nos, ne nézz se jobbra, se balra! Ide nézz a nagy gesztenyefára! Én beszélek hozzád.

Kuri Gyurit még jobban megrökönyíti a dolog. Ha az esze véletlenül a booskorába téved: bizonyára kereket old. De a bámulat úgy körül bogozta minden porcikáját, hogy egy tapodtatnyit sem birt megmozdulni álló helyéből. A nagy gesztenyefa meg csak tovább fujta a mélységes trombitáját:

— Hát először is azt mondom én te neked, Kuri Gyuri: ne csodálkozz, hogy engem beszélni hallasz. Ma lettem száz esztendő. Száz esztendő korában minden fának megjön a beszélő hangja. Most pedig ide hallgass!.. Tegnap előtt a vihar szörnyen megropogtatta a bordáimat. Minden izem úgy fáj, mint ha tetőtül-talpig meg-simogatta volna a villám. Beteg vagyok. Nincs étvágyam. Fogyok, mint a hold. Nem huzom ki a nyarat. Nem nevelhetem föl az én szurós gyermekeimet; pedig, kőhíd a tanum rá, már csak ezeknek a kedvéért tengetem agg életemet. Hát, lelkem, az éjszaka megkérdeztem a bagoly-doktort: mitévő legyek a bajommal? Tudod-e, mit mondott? Azt mondta: csak úgy leszek jobban, ha egy párszor jól lakhatom a kertetek gyümölcséből.

Kuri Gyuri, bár mennyire meg volt rökönyödve, még is elnevette magát erre a mondásra. De hát csakugyan is nevetető furcsaság az, mikor egy vén gesztenyefának arra jön áhítása, hogy gyümölcssel lakjon jól.

— Ne ne vess, Tallós György barátom! szólott feddőleg a nagy gesztenyefa. Azaz, hogy hát: mégis csak ne vess!... Aki nevet, annak jó szive van. Jó szivü ember pedig nem veti meg a szükölködő kérését. Ugye-

Gyurikám, fogsz adni nekem egy kis gyümölcsöt?

Kuri Gyurinak most már megtért minden bátorsága. Még mindig nevetve sietett a kormos-almafa alá. Felkapott a földről három lehullott almát, hogy átdobja a gesztenyefának. Hanem előbb kíváncsi lett megkérdeni:

— Hát aztán te nagy gesztenyefa! Mivel fogod te megenni ezt a gyümölcsöt?

— A szájjammal, édes barátom!

— A szájjaddal? No, már azt igazán szeretném látni!

— Hja fiaeszkám, aludni fogsz te már akkor, mikor én a gyümölcsöt eszem. Mert:

Sarkon forgó éjféلكor
Van az én delem.
A harang-virág akkor
Harangoz nekem.

Akkor jön el hozzám a
Holdvilág-szakács:
Mert gesztenye-fáéknál
Ez már így szokás.

Azért hát: csak tedd a gyümölcsöket a rácson innen a hidvégi bokor alá! Ott is megtudják a csillag-kukták: finom csemegémet hová dugták. Hanem, izé... hogy is mondjam csak?... az a három alma, mely a kezében van a félfogamra is kevés! Annyit hozzá! szentem, hogy minden ágamnak jusson legalább egy csipetnyi!

— Hozok, gesztenyefa, hozok.

— Aztán meg, izé... ha már így van a sorja, el ne kotyogd ezt a dolgot senki-nek, mert... megsavanyítom az álmodat!

— Ne félj, gesztenyefa! mondta Kuri Gyuri. És hevenyében jó egy szakajtónyi almát, körtét böngészett össze a közeli fák alól. Oda vitte a kijelölt helyre. Azzal jó

BARÁTOM!

ndta volna

És elégül-
teregedett,

et, melyet
s kapunál.
ak rá szól
fa:

barátom!

szét. Ki
néven?...
ngon!...
nevedet is,
esztényefa.

éjszakát kívánt; ment a szállására éjszakai hálásra...

Reggel korán első dolga volt Gyurinak, hogy megnézze a tett helyét. Hát a csillagkukták még csak egy csutkát se hagytak a bokor alatt. Szemig-szálig elvitték az oda rejtett gyümölcsöket.

— Jó reggelt, nagy fa! Jó volt-e az alma? Csavaritom körbe! Hát a császárkörte?

A nagy gesztenyefa hallgatott. Csak a levelek susogtak; csak a verebek csiripeltek:

Suhintó hintó!
Csirip-csap ringó!
Czini-czini banda...
Kuri Gyuri bamba!

No persze, ez csak úgy levél-nyelven, madár-nyelven volt mondva... Mert estére már megint csak így szólt a nóta, hogy:

— Kuri Gyuri, kérlek alásan! Van-e még egy kicsi abból a finom almából, körtéből?

És ez így ment vagy három hétig.

A gesztenyefa hálálkodott és... kért.

Oly szépen tudta pörgetni a beszélőkéjét; oly ügyesen tudott gyepelőzni, sarkantyuzni azzal az álom-savanyitással, meg én nem is tudom miféle körmön-font fenyegetésekkel, hogy Kuri Gyuri már ott tartott a citromoknál, narancsoknál... S bizony még az ananászra is rá kerül a sor, ha hogy a kertész meg nem sejdít valamit s egy napon ilyen forma észrevételt nem tesz:

— Emberek! Kutya van a kertben! Ki tud a dolgról valamit?

A kérdés megdöbbenette a kerti népséget.

A kertész-legények a kertész-lányokra néztek. A kertész lányok a hetesekre. A hetesek a naposokra. Valamennyien pedig Kuri Gyurira, a mindenes gyerekre...

Kuri Gyuri elfehéredett... elvörösödött... és baj, nem baj: vallott, mint a feslett csizma.

Megmondta a kertész előtt, megmondta az uraság előtt, hogy a tenger gyümölcsöt bizony a nagy gesztenye-fának hordta, ott a rácsos kapunál, a kő-hid mellett. De inde-unde, nem tehetett másképp! Mikor a nagy fa olyan szépen kérte... olyan erősen megfenyegette!...

Az uraság egyszerre átlátott a szitán.

Bizonyosnál bizonyosabbra vette, hogy itt egy sikerült diák-furfang tette lóvá az együgyü Gyuricját.

A vén fát ismerte a gazda még gyerekkorából. Sokszor bujta végig a kürtös odvát, hogy a lombok alól huhukoljon le a játszó gyerekekre.

Össze ránczolta a homlokát. De magában mód nélkül jót nevetett a diák-észnek ezen a csattanós csalafintaságán, s egy pillanatnyi gondolkodás után elhatározta végig hajtani a megkedzdet tréfát.

A fiut szó nélkül bocsátotta el magától. A kertésznek azonban parancsul hagyta, hogy estére Gyurit okvetlenül a hid környékén foglalkoztassa. Egyebekben pedig minden úgy menjen, mint ha semmi sem történt volna.

Ugy is ment minden, akár ha semmi sem történt volna.

Azaz hogy: a Kuri Gyuri bizony egész nap olyan volt, mint ha mindig folyt volna az orra vére. Egész nap tépte az eset. A szégyen amely érte. A fenyegetés amely

meg fog valósulni rajta... Hát még mikor este felé meg éppen ott adtak neki dolgot, az ördögös fa közelében! Azt hiszem, szívesebben sétált volna egyebütt máshol egy kis pörkölő parázson, mint ott a kapu felé kacskaringó utnak bársony-puha homokján.

Telt-múlt az idő. Egyszer csak estére kondult a harang.

Ahogy az utolsó kongás is bele olvadt az illatos szellő susogásába, csak megszólalám a nagy gesztenyefa, hogy:

— Imetten is jó estét, Tallós barátom! Tudod-e, mi az ujság? Az az ujság, hogy szürt vett a csáti csordás; bundát a kácsi kanász. Igaz-é, szentem: ma jön az arany-sárga ananász?...

— A villám, aki beléd vág! kiáltja Kuri Gyuri neki keseredve.

— Mi a kánya!... mondja megütődve a nagy gesztenyefa. Tán mérges gombát ettél, Kuri Gyuri, hogy így beszélsz velem?

— Nem ettem én mérges gombát, csak mérges vagyok rád! esikorogja Gyuri siró haraggal.

— Ropogós, kopogós! Tán csak nem járt el a szád?

— De biz' eljárt a'!

— Hej! Peneczilus és szeeskavágó! Hát elfeledted az eczetes üveget? A tüzes kigyót? Még a borotva-tánczot?

— Nem bánom én már, ha szijat hasitanak is a hátamból!

— Szerencsétlen flótás! Faggyuba mártalak! Ugy gyujtalak meg a boszorkányok lakodalmán!... Tüskés malacznak a kifordított bőrbe bujthatlak! Ugy hömpörgetlek le a hóhér-partról!...

Tovább nem mondhatta, mert ebben a pillanatban, mint ha valami óriás pipából fujták volna: sűrű füst-felleg bodorodott ki a lombok közül... A másik pillanatban pedig rugva, kalimpálva bujt elő a kürtő felső táján a gesztenyefa lelke!... Aztán ahogy ott rugdalt, kalimpált: egyszer csak lepottyant a patakba!... Egyet bukott... lábra kapott!... Annak utána szapora locsogás-pocsogás közt csapatott viz-mentében, míg nem a hidon tul kikapott a lejtős partra... s eltűnt a bokrok sűrűjében.

Jaj! Hogy leesett az álla Kuri Gyurinak, mikor ezt látta. Hát még mikor a gesztenyefa lelkében a hét utcán híres kópéra, Roszcsont Ferkére ismert rá!

De nem sokáig álmélkodott fölötte. Mert ime, most megszólalt a gesztenyefa másik lelke. Komoly nyomatékkal hangzott minden egyes szava:

— Kuri Gyuri! Bamba gyerek! Ne ámittasd el többé magad!

És kis-vártatva a gesztenyefát környező bokrok közül mosolyogva lépett elő a jókedvű gazda.

Egri György.

HUSVÉTI BÁRÁNYKÁK.

Szelid, szép báránykák,
De nagyon szeretünk!
Ha felénk bégettök,
Kezünkből etetünk.

Hisz' Ő is bárány volt,
Szenvedett érettünk,
Vérével mosta le,
Amit mi vétettünk.

Mi áldott bárányunk,
Hallgasd meg imáink,
Szerető kezekkel
Javítsd meg hibáink!

Légyen a szívünkben
Jóság és békesség,
Szelidség legyen majd
Rajtunk az ékesség!

Mindenben, mindenütt
Szépet, jót keressünk,
Mint szelid bárányok
Tűrjünk és szeressünk!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 11-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Rákóczi Ferencz.

Helyesen fejtették meg: Löbl M. Ernő, Babics Madelaine, Nagel Pál, Schill László, Fráter Ilonka, Kazy Péter, Kövesi testvérek, Rottenberg Vali, Gyuri és Hedvig, Marton Pista és Ilonka, Perényi Józsa, Sebők Sári, Hirsch Emma, Eperjesy Aranka, Strasser testvérek, Singer Kálmán, Jurenka Irén, Jakabí Tilda, Halász Erzsike és Rózsika, Hollós László, Mann Jenő, Jurenák Gizi, Borhy Margit, Szent-Imrey Kornélka és Margit, Keresztszeghy Zoltán, Riedl Gyula, Kiss Géza és Jenő, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Altstock Hugo, Forrai Arpád, Hirsch Ilonka, Lengyel Margit és Kálmán, Stein János és Rózsika, Forgó Bandi, Adorján Annuska, Ranschburg Béla és Palika, Knebel Riza, Pisó Elvira és Valika, Holényi Terike, Schnabel Béla, Schnabel János, Michaeli Anna, Roder Oszkár, Kaiser Jenő, Mahler Pista, Jurka Flavius, Csépany Béla, Flór Annicza, Szabó Elemér, Lajos és Lili, Csics Rózsika, Gonda Mariska és Dezső, Frankl Lilly, Lichtner Sanyi, Baka Béla, Nagy Etelka és Tibor, Dávid Kálmán, Raschka Gyula, G. Hunyadi Ferencz, Krisztinkovich Imre, Mérey Dalma, ifj. Metzger Ede, Dengl Miklós és Vilma, Baross Natalia, Hám Ernő, Schreiber Olga, Miron Ida, Müller Pistike, Puky Jolánka, Csascher Mariska, Richter Ilonka, Marton Margit és Béla, Hajnik Pál, Krisztinkovich Jennike, Weiszberger Anikó és Feri, Arva Erzsike és Laczika, Tichtl Marta, Anguszt Gizike és Iluska, Bakos Ilona és Katinka, Albert Zoltán és Józsa, Földváry Géza, Romeiser Jolán és Laczi, Pasiut Endre és László, Pap Anna, Rothman Klári, Pista és Kitty, Stern Vilma, Schuh Ilus, Róthy Károly, Braun Ferencz, Bayer Antí, Schuber Anna, Hertelendy Bandi, ifj. Krüger Viktor, Koller Sárika, Jeszenszky Miklós, Kőszeghy Marianna, Ruhig Flora, Pichler Margit, Weisz Sándor, Schmideg Jolán, Biró testvérek, Vetsey Erzsike, Kováts Bella és Géza, Péterfy Vilma, Sinkovits Clarisse és Ilma, Tomaschek Márta, Kónya Ferencz Elemér, Veisz Jetti, Dreiszlampfl Emil és Imre, Ujhelyi Gabriella, Vörösmarthy Ida, Wildmann Annus, Imre és Sándor, Deutsch Ilonka, Alexander Mariska, Reichel József, Vásárhelyi Pali, Garai Lujza és Manczi, Horváth Alajos és Ilonka, Roboz Atala és Elza, Szegvári Károly, Megele Ilona, Dömötör István, Balogh Pál, Stössel Jakab, Martinovich Géza, Ybl Márta, Pap Zsigi és Irma, Blas Erzsébet, ifj. Ternovits Odón, Weisz Juliska, Kontur Noémi, Bognár László, Boschán Pista és Jenő, Herzfeld Tónika, Haupt-Stummer Carola, Ledermann Simon, Medveczky

Gyurika, Sándorka és Margitka, Záborszky Jenő, Géza és Mariska, Bakos Laczi, Fürst Leo, Jelka és Sándor, Molnár László, Szüts Marianne, Ilona, Loránd Elly és Vladimír, Májay Eugenia, Sümegh Juliska, Ilonka és Radó, Fischer Edithke, Milutinovits Corinna, Kollár Lilly és Magda, Scheiber Etel, Pollák Kata, Kovács Ferencz, Mándy Pál, Krausz György, Brumberg Károly Jantsits Bandi, Ján Aurora, Aninger Jolán, Sasa, és Klára, Bucher Lajoska, Gervay Lili, Heftý Mariska, Geréb Andor, Mikó Blanka, Andrényi István, Holek László, Zsatkovics István, Apáthy Ilonka, Kilezer Gyula, Bruckner Ernő, Véghegyi Lajoska, Wurm Betty, Fleischmann Juliska, Weisz Frida és Andor, Hoffmann Elemér és Valika, Kerekes Gyurka, Rhédey Zoltán, Vatyay Mariska, Sommer Katinka, Hatschek Adrienne és Jeanette, Bayer Anti, Farkas Lajos, Weigerth Aladár.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Kőszeghy Marianna S.-A.-Ujhelyt*, kinek a jutalom-könyvet, (*A hősök. Görög tündér-mesék gyermekek számára. Irta Kingsley Károly.* Angolból ford. *Pulszky Agost.* Hat könyvatomu képpel, diszes kötésben), a kiadóhivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldtek: Marton Pista és Ilonka, Puppí András, Sebők Sári, Hirsch Emma, Eperjesy Aranka, Jávorszky J, Artinger Imre, Hollós László, Biró testvérek, Péterfy Vilma, Véghegyi Lajoska, Verbovszky Menyhért, Hoffmann Elemér és Valika, Deutsch Ilonka, Bakos László, Weisz Jetti, Csics Rózsika, Forgó Bandi, Zoltán Gyula, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Véghegyi Ida, Ranschburg Béla és Palika, Vidonyi Ilonka és Sándor, Janzsi Tihamér, Fischer Károly, Jurenka Irén, Rosenberg Erzsike és Irmuska, Németh Margit és Zsófia, Perl Erzsike, Reismann Ármán, Dreiszlampfl Imre és Emil, Wurm Betty, Stettner Margitka, Haas Etelka, Denge Miklós és Vilma, Barla Aranka és Piroska, Totterer István és János, Ungár László, Sándor Orzsi, Hadnagy Dezső, Federer Katinka, Krisztinkovich Jennike, Lederman Simon, Löbl M. Ernő, Schvarcz Emmy, Milutinovics Corinna, Róthy Károly, Radó István, Sziklay Jozsika, Balogh Pál, Kikindai Laczika, Gervay Lili, Kászonyi Magda, Apáthy Ilonka, Gröber Sárika, Kogler Nora, Záborszky Jenő, Géza, és Mariska, Kontur Noémi, Baross Natalia, Paget János, Roth Benjamin, Kladnigg Dora és Alajos, Gáspár Jolán és Margit, Herskovits Bella és Samu, Szöllősy Margit, Forgó Bandi, Kováts Bella és Géza, Vetsey Erzsike, Richon Mariska, Mikó Blanka, Haidekker Lajoska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A húsvéti ünnepek alkalmából is számtalan jelét veszem naponkint a ti kedves, hű ragaszkodástoknak. Szívemnek minden szeretetével viszonozom érzelmeiteket s kívánok nektek is boldog ünnepeket!

Hajdu Miklós. A só-bánya leírása tanulságos és vonzó. Ha fotografiákat küldenél róla, megrajzoltatnám s a cikk diszeül közölném. — **Orsova.** (Gr. J. Sz. S.) Köszönet a kedves sorokért és küldeményért. Ennek sorát ejtem nem sokára. Üdv! — **Pécs Mariska.** Hiszen te kész művész vagy! A bájos festményt legkedvesebb emlékeim közé tettem. — **Kalmar Zsófia.** Mihelyest elolvastam, a kézirat címén fogok válaszolni. — **Béla és Géza.** A megfajtást a teljes nevetekkel küldjétek be, különben nem közölhetem. — **Almásy Emma.** Megjelen. — **Bucher Lajoska.** Ebben a kívánságban sok ezred-magaddal osztozkodol. — **Gröber Sárka.** Az előző neked is szól. — **Apáthy Ilonka.** Húsvéti piros tojásul tavaszi friss egészséget adjon neked a jó Isten! Jövő leveled üdülésed híret hozza meg nekem. — **Mándy Pál.** Hogyan? Hiszen Thyra itt Budapesten van! A szabadban szedett ibolyát köszönöm. — **Kollár Lilly és Magda.** Gyöngéd szívetekre vall, hogy amíg abban a ragadós betegségben voltatok, nem küldtetek levelet. Annál jobban örvendek most a szerencsés fölépüléteken. — **Kikindai Laczika.** Besoroztam, bár ismeretek. De hát mindig jönnek utánatok kisebbek, akik előtt új ez a tréfa. — **Babics Madeleine.** Mivel kevés eredménye volt: egy darabig legalább, nem hirdetek újabb pályázatot. — **Nagy Lenke, Vicza és Ernő.** A hajlított és ragozott szók, valamint a tulajdon nevek nem pályáznak, mert akkor százakra rugna a szószaporítás. De a ti sorozatokban csakugyan foglaltatnak teljesen beváló képzések is, mint: *eset, Ches, lé, leng sat.* Meg fogom vizsgálni az esetet s a vizsgálatom eredményétől függ, hogy teljes elégtételt kapjatok. Egy-egy bötüt tetszés szerint lehet ismételni, ha a szó megkívánja. — **Sebők Sári.** Nagyon könynyücske az, kis lányom. — **Schuch Ilus.** Már egyszer, négyes ugrással, közöltem. — **Schwarz Emmy.** Örvendek, hogy felépültél. Teljes jelet hadd lássam abban, hogy tollal írott levelet küldesz. — **Krisztinkovich Jennyke.** Az elsőt közlöm. A 3-iknak nem irtad meg az eredményét. — **Auguszt Gizike és Huska.** Kívánom, hogy nyerd meg. Egyebet nem tehetek érted. — **Árva Erzsike.** Hogy ne? Hiszen a legtöbben nyílt lev. lapon küldik. — **Richter Ilonka.** Csak hogy szerencsésen fölépültél megint! Írásod mint ha betegségéd alatt még szebbre vált volna. — **Ungár László.** Ha megmondod nekem, hogy a kukutyini határban levő egyik vén kutásba mikor üt bele a ménkü: akkor megmondom neked, mikor nyersz. — **Lichtner**

Sanyi, Schmideg Jolán. Olvassátok el a megelőző üzenetet. Abból ti is érthetők. — **Haas Sándor.** Hát a *ga, ak, ák* mit jelent? A szélmalom-rejtvény fölötté könnyű. Olyan szép irással, mint a tied, olvashatóbban és rendezebben írhatnál. — **Gonda testv.** Kiötök írása a két név? Az bizony takaros írás. — **Flór Annicza.** A kiadó-hivatalban igazolván előfizető-voltodat: a kedvedre választott könyvet legott megkapod. A vidéki a *czimszalaggal* igazolja magát, amire a fővárosinak szüksége nincs. — **Csepány Béla.** Te csak a *megfajtást* külddöd be. De így tán csak nem közölhetem? — **Braun Ferencz.** Kedves kis katonámnak fogadlak téged is. — **Sziklay Józsika.** Az elsőt kis fiam, nem értem. A másikat, azt a szegény nagy költőt, akit naponként százan és százan foglalnak rejtvénybe, egy darabig pihentessük. Megérdemli. — *Több levelelről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Wurm Betty (kép. lev. lapot) ohajt váltani (Troppau, Niederring 24. Szilezia.) — *Tichtl Márta* (Bpest, I. ker. Uri-utca 15.) *Ybl* Mártával.

JÓ SZIV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: *Kovács Ferencz* 1 kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP
április—decemberi folyamára.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, kérjük azokat a t. előfizetőinket kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket minél előbb megújítani, hogy a lap pontosan meg legyen küldhető.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre **2 korona.**

Fél évre **4 „**

Egész évre **8 „**

Az előfizetések, legczélszerűbben postai-utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.